

govo hišo, da se dodobra spoznajo, s prvim septembrom pa, ko se vrne z ženo in hčerko z letovišča, lahko nastopi svoje mesto, ako se o vsem domenijo.

Helena se mu je vroče zahvalila za njegov trud in vsa naslednja njena pisma so bila same prelestne sanje o možu in o njem, ki obeh še ni nikdar videla, a ju vendar tako brezmejno ljubi, o njenem čudovitem prepenenju po južnem solncu, ki mora biti tako svetlo in veliko, in po južnih poljubih, ki morajo biti kakor to vroče, strastno južno solnce . . .

In pozabil je bil popolnoma tisto prvo razočaranje in objele so te prelestne sanje iznova vso njegovo dušo in vstajale in vzhajale so vedno nove iz njih in se spletale daleč ven čez blesteče morje, čez vse te griče, vsa pota tja do kolodvora, ko jo pojde čakati . . . In kolodvor sam je bil ves prepleten ž njimi kakor s stobojnimi girlandami in vihrale so visoko gori izmed kupule in pozdravljale daleč tja na zahodno stran in čakale, da se pripelje kraljica . . .

In zdaj je bila tu . . . In vse girlande so bile popadale uvele v prah, po tleh . . . In zato je strmel žalostno ven v to črno noč, na to hrumečo ogromno reko, ki se je valila mimo njega tja doli na južno stran, in na pramen iz svetilnika tam daleč na vzhodu, ki se je plazil vedno bolj zaspano mimo njega, čim divjeje so goreli bliski . . .

Zrak se je bil shladil in leden mraz mu je stresel celo telo. Vzravnal se je naglo in zaprl okno.

(Dalje prihodnjič.)

Pismo.

»Predno pomladi se mesec,
srečno bo končano vse . . .
zopet se povrnem k tebi,
moje ljubljeno dekle!«

Pisal lepi je nevesti
iz bojišča ženin mlad,
v njeni duši je vzcvetelo
tisoč, tisoč zlatih nad.

In šivale, pletle, vezle
so družice noč in dan,
a v predalcu se iz mirte
belil venec je krasan.

Predno ščip je nov zasvetil,
bilo je končano vse —
ob tkanini, belem vencu
zaihtelo je dekle . . .

Kristina.